

Ringkøbing (J. C. Christensen) gav ham en af Landets fineste Titler.

En Regering, som altsaa har været saa graadig, maatte naturligvis modsætte sig det foreliggende Lovforslag, og det Parti, der støttede Regeringen, maatte selvfølgelig gøre, hvad det kunde i den Retning, saa at Lovforslaget blev negligeret i allerhøjeste Grad. Man valgte ikke altid de heldigste Ordførere fra Regeringspartiets Side, idet man opfattede Lovforslaget saaledes, at det fortjente at blive udlet og ikke betragtet som værende alvorlig ment. Men skønt Lovforslaget saaledes er blevet negligeret, har det alligevel vist sig, at det tillige med de Tanker, som ligge til Grund for det, i højeste Grad har været i Overensstemmelse med selve Udviklingen. Det er betegnende, at efter Ministeriet J. C. Christensen have vi faaet tre Ministerier: Ministeriet Neergaard, Ministeriet Holstein og det nuværende Ministerium Zahle, hvis Ministerchefer alle have været udekorerede og ere det i dette Øjeblik. Ja, da det forrige Ministerium forlod Regeringen, opgav sin Værdighed, gjorde det det paa den Betingelse, at dets Medlemmer ikke vilde dekoreres, ikke udmærkes. Og da den nuværende Regering traadte til, stillede det samme Betingelse: Ingen Dekorationer eller Udmærkelser paa anden Maade. Ja, den gik endda et Skridt videre ved at give Afkald paa Ministeruniformerne, Ekscellensetitelen osv. Dette viser, at Forslaget om Titel, Ordener og Rang m. m., som er blevet saa daarlig modtaget her i dette Ting, har haft saa megen Sandhed i sig og været i saa nøje Overensstemmelse med Demokratiet, at J. C. Christensens Ministerium er blevet afløst af Mænd, som have tænkt det samme, som er Lovforslagets Idé, og have gennemført Lovforslagets Aand, selv om de endnu ikke have kunnet gennemføre Lovforslagets Bogstav.

Jeg kunde i denne Forbindelse ønske, at den højtærede Regering — jeg siger „højtærede“, fordi det er Sprogbrug, jeg skal komme tilbage til det — vilde indføre en lille Reform til. Nu siger man „højtærede“ til Ministrene, medens man titulerer de almindelige Medlemmer som „ærede“. Det var højt besynderligt, at her stod man i sin Tid under Alberti-Debatten og sagde „højtærede“ til en Mand, som man mente var en æreløs Person. Det laa der i alle Henvendelserne til Alberti: Du er en stor Kæltring, men man sagde det under Formen: den højtærede Justitsminister. Jeg antager, at Regeringen

vil sige, at det er en lille Reform, som den gerne vil gaa ind paa, at bryde med den Rangforordning, hvorefter man titulerer Ministrene anderledes end Medlemmerne her af Tinget.

Ved de 3 sidste Ministerskifter have vi haft 3 Ministerchefer, nemlig Neergaard, Holstein og Zahle, der ikke vare dekorerede, og man kan her med Rette sige, at det ikke er, fordi de 3 Mænd ere mindre betydelige eller mindre hæderlige end de stærkt dekorerede Ministre, som jeg har nævnt et Par Eksempler paa. Tværtimod! Da Ministeriet J. C. Christensen faldt over Alberti, og da man saa sig om efter en Mand, der kunde genrejse Tilliden, en Mand, hvis Karakter og Handlemaade frembød Garanti for, at Tilliden kunde genrejses, henvendte man sig til en udekoreret Mand, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Jeg vil sige, det er højt besynderligt. Skulde Ordener og Titler endelig have nogen Betydning, skulde det jo være dette, at Kongen eller Statsmagten garanterede Borgerne for, at de Personer, der bleve dekorerede eller udnævnte, vare hæderlige. Det skulde være saadan, at naar en Mand blev Ridder, var det, fordi Konge eller Regeringsmagten i det hele efter nøje Undersøgelse var overbevist om, at det var en meget ridderlig Person, som alle kunde have Tillid til. Men det har tværtimod været det modsatte.

Under Ministeriet J. C. Christensen blev en Mand som Peschardt, en Sagfører, udnævnt til Justitsraad, og under Beskyttelse af denne Titel plyndrede han en stor Del af Befolkningen. Folk, der maaske ellers ikke vilde være blevne opmærksomme paa Peschardt, henvendte sig til ham, fordi han havde faaet denne Udnævnelse, var bleven stillet frem over sine Kolleger i den juridiske Verden. Man betroede ham sine Penge. Der er en sørgelig Historie om samme Peschardt og et Bygeselskab, der hed Gimle og bestod af ubemidlede Arbejdere. De betroede denne Mand en Obligation paa 100,000 Kr., alt hvad de ejede i deres smaa Huse, alt, hvad de havde sparet sammen. Peschardt bedrog dem. Og nu skulle de, der have bygget disse Huse, hvor de troede at have skaffet deres Familier Bolig for Resten af deres Tid, til at samle disse 100,000 Kr. sammen igen. Der er ingen Tvivl om, at den daværende Regering har noget Ansvar for, at en saadan Begivenhed har fundet Sted. Det er ogsaa blevet sagt, at det, at man gjorde Alberti til Gehejmekonferens-